

'Het kindje dat nooit kwam, maar er toch altijd is...'

Regelmatig en met veel plezier heb ik op de kinderen van mijn zussen gepast. Een van mijn neefjes - destijds nog maar een kleutertje - vroeg mij of ik ook kinderen wilde. Daar kon ik alleen maar enthousiast 'ja' op antwoorden. 'Dan zul jij een goede moeder zijn!' was zijn vertederende reactie. Dat raakte me. Toch is dat o zo gewenste kindje er nooit gekomen en daar word ik in elke fase van mijn leven mee geconfronteerd. Daar is geen ontkomen aan. En dat terwijl het voor mij altijd een soort gegeven was dat ik moeder zou worden, als ik later groot zou zijn. Van drie kinderen. Net zoals mijn moeder. Het voelde heel lang als een soort pad. Een onuitgesproken doel, een vanzelfsprekendheid."

Abortus

"Ik heb meerdere relaties gehad, maar niet met dé partner met wie ik een gezin wilde stichten. Ik was er toen ook nog niet zo bewust mee bezig. Mijn tijd komt nog wel, dacht ik. Tot ik op mijn achtendertigste ongewenst zwanger raakte en zo werd geconfronteerd met mijn verlangens. De timing was allesbehalve gelukkig. De man met wie ik samen was - de relatie werd niet lang daarna verbroken - wilde geen kinderen. Bovendien was ik herstellende van een periode van overspannenheid en druk bezig mezelf weer op de rit te krijgen. Ik stond voor een ongelooflijk moeilijke keuze. Een keuze die je liever niet maakt. Ik werd heen en weer geslingerd tussen wel of geen abortus. Tegelijk besloot ik vanaf het eerste moment te genieten van mijn zwangerschap. Misschien zou dit de enige keer zijn dat ik het mocht ervaren. Na zes weken heb ik er uiteindelijk voor gekozen om de zwangerschap af te breken. En huilde ik om de keuze die ik niet gemaakt had. Zo klein als het vruchtje nog maar was,

voelde ik toch een grote leegte. Ik had sterk het idee dat het een meisje was. Van een betrokken vriendin kreeg ik een pop. Die staat symbool voor het kindje dat nooit kwam, maar er toch altijd is. Die pop heeft een plek gekregen in mijn huis. Net zoals het kindje een plekje heeft in mijn leven, in mijn hart. Hoewel ik achter mijn keuze stond, was de pijn er niet minder om."

Strohalmpjes

"Er waren veel kinderen in mijn omgeving. Die hoorden er gezellig bij en dat vond ik geen enkel probleem. Maar toen een vriendin van mijn eigen leeftijd in die periode nog wél kinderen kreeg, vond ik dat voor het eerst lastig. Natuurlijk was ik blij voor haar en ging ik op kraamvisite. Maar ik hoorde er niet bij. Zo voelde dat. En ik was ook jaloers. Het was haar wél gelukt, de partner en het moederschap. Het draaide voor mij om het complete plaatje dat aan mijn neus voorbijging. Daar zat mijn verdriet. Mensen om me heen zeiden goedbedoeld dat ik me geen zorgen moest maken, ook na je veertigste kon je nog kinderen krijgen. Maar zo vanzelfsprekend was dat natuurlijk niet. Ik klampte me vast aan strohalmpjes. Verslond succesverhalen van alleenstaande vrouwen die als veertigplusser alsnog een partner ontmoetten en snel zwanger raakten. Als ik moeder werd, zou ik uiteindelijk echt volwassen zijn. Gezien worden, meetellen, erbij horen. Het zou mij als vrouw en als mens completer maken. Ik bleef

Kliniek

"Het bleef aan me knagen en begin 2005 - vlak voordat ik veertig werd - schreef ik me in bij een kliniek om kunstmatig zwanger te worden van een zaaddonor. Ik kwam op de wachtlijst te staan. Dat gaf me tijd om na te denken. Na een jaar was ik eindelijk aan de beurt voor een intakegesprek. Een verschrikkelijk gesprek. Ik had het idee dat ik beoordeeld werd, dat ze wilden bekijken of ik wel geschikt was als moeder. Dat ik toestemming moest krijgen om moeder te worden, terwijl het zoiets natuurlijks is. Het riep ook twijfels bij me op. Ik heb er veel over gepraat en gaandeweg kwam ik erachter dat ik mezelf gewoon niet als alleenstaande moeder zag. Als moeder wilde ik veel tijd met mijn kind doorbrengen. Dat stond voor mij loodrecht op het feit dat ik als alleenstaande ouder veel zou moeten werken. Waarom zou ik een kind willen, om er vervolgens niet voldoende voor dat kind te zijn? Daarnaast draag je alles alleen. Natuurlijk had ik lieve mensen in mijn omgeving die wilden helpen, maar de uiteindelijke verantwoordelijkheid zou zwaar op mijn schouders rusten. Ik wilde zo graag ervaren hoe het was om, als kroon op je relatie, zwanger te raken van je partner. Een liefdesbaby. Die intimiteit, hoe een deel van ons in mij zou groeien. De geboorte. Dat wonder. Op den

'Het moederschap zou mij completer maken. Ik zou gezien worden, meetellen, erbij horen'

hopen en duwde het verdriet weg. Want zodra ik het zou toelaten, zou het een feit worden. Een realiteit waar ik niet meer onderuit kon. Ik fantaseerde over mijn kindje. Hoe het eruit zou zien, over zijn of haar karakter, over het moederen en opvoeden, wat ik wel en niet zou doen. Namen had ik al uitgezocht. In mijn hoofd vormden zich hele hoofdstukken van een boek dat uiteindelijk nooit geschreven zou worden. Wist je dat mensen soms verbaasd reageerden als ik begon over mijn kinderwens? Hoezo kinderwens? Ik had toch geen partner? Alsof dat mijn gemis wegnam!"

duur was het een oerverlangen naar de zwangerschap zelf. De veranderingen in mijn lichaam, een nieuw leven in mij, dat onlosmakelijk met mij verbonden zou zijn. Maar nee... niet op deze manier. En zo annuleerde ik de vervolgspraken bij de kliniek."

Onhoudbare situatie

"Het heeft daarna nog drie jaar geduurd voordat ik mijn kinderwens definitief kon loslaten. Tot die tijd was het alsof mijn leven stilstond. Altijd maar in afwachting van die ene

zwangerschap. Ik deed mijn ding, maar alles onder voorbehoud, want misschien zou ik de ware liefde tegenkomen en werd ik binnenkort wel moeder. Dat bracht zo veel spanning met zich mee. En hoe ouder ik werd, hoe verder ik de leeftijdsgrens opschoof. Het werd een onhoudbare situatie. Ik verlangde ernaar om er niet meer mee bezig te zijn. Om niet meer elke maand die

BIJZONDER KIND

teleurstelling te voelen wanneer ik ongesteld werd. Om niet meer herinnerd te worden aan verloren kansen. Ik wilde weer leven en genieten en in 2009 besloot ik mijn verlies te nemen. Mijn moeder overleed een klein jaar later en achteraf gezien vierde ik dat jaar dus voor het laatst Moederdag. Ik zou het nooit meer meemaken als dochter. En evenmin als moeder van mijn zo vurig gewenste kindje. In een kinderwens ligt zo veel besloten. Die wens staat voor onvoorwaardelijke liefde. Voor het doorgeven van leven. Maar ook voor het groeien als vrouw, als moeder, voor verbondenheid en van betekenis zijn."

Zinloosheid

"Ik leerde afscheid te nemen van mijn gedroomde leven. Om het gemis te accepteren. En dat is extra lastig als je bedenkt dat het gezin door de maatschappij wordt gezien als hoeksteen van de samenleving. Het leven is zó ingericht op gezinnen. Zo is de hele reclamewereld ervan doordrongen. Alles draait om kinderen, het ouderschap, samen zijn. Let er maar eens op. En mensen die zich in een groep voorstellen, doen dat meestal niet als individu, maar als deel van hun gezin: 'Ik ben de trotse moeder van die en die en de liefdevolle partner van mijn man.' Vaak wordt alles in één ademdeug benoemd. Geen wonder dat ik me een buitenstaander voelde. Daar kwam nog bij dat ik me steeds weer moest verantwoorden. Doodmoe werd ik ervan. Je vraagt ouders toch ook niet waarom zij wél een kind hebben? Nee, het accepteren van mijn ongewenste kinderloosheid was geen makkelijke klus. Het verdriet was intens en veelomvattend. Boosheid,

jaloerie, onmacht, schaamte, schuld, leegte, angst... Eenzaam verdriet, omdat ik geen partner had om het mee te delen en het voor veel anderen onzichtbaar is. Het besef dat het te laat was, dat ik echt nooit een eigen kindje zou krijgen, was zó pijnlijk. Een overweldigend gevoel van zinloosheid. Het was alsof ik een deel van mezelf en mijn toekomst verloor. Wie was ik eigenlijk, nu ik geen moeder werd?"

Moeder zonder kind

"Een kind geeft zowel structuur als richting aan je leven. Je leeft van mijlpaal naar mijlpaal: de eerste schooldag, studeren, op kamers gaan, enzovoort. Maar ik moest nu verder leven zonder route. Ik moest het zelf gaan uitstippelen. Het werd een tocht van vallen en opstaan. Van mezelf ontdekken als moeder zonder kind. Als vrouw, als mens. Weglopen van mijn verdriet zou me vroeg of laat kapotmaken. Ik ben er veel over gaan lezen, schrijven en delen. Daarnaast begon ik aan een studie integratieve psychotherapie. Voor mijn afstuderen heb ik me gespecialiseerd in rouwverwerking bij een onvervulde kinderwens. Dat gaat over een behoorlijke groep mensen. Volgens het CBS is een op de vijf vrouwen kinderloos, waarvan veertig procent ongewenst. Het schrijven van mijn scriptie werkte helend. Het werd me steeds duidelijker dat ik een ontmoetingsplek wilde creëren voor alleenstaande vrouwen die worstelen met een onvervulde kinderwens. Dat resulteerde in *Alleen en Ongewenst Kinderloos*: een plek voor coaching, ontmoeting, lotgenotencontact en therapie. Hier kan ik als professional én ervaringsdeskundige iets betekenen. In de loop der tijd heb ik geleerd om met het gemis om te gaan. Maar of de pijn ooit helemaal overgaat? Nee, dat niet. Het wordt wel anders. Draaglijker. Zelfs nu ik al drieënvijftig ben, blijft het impact hebben. Ik heb geen kinderen die zich om mij bekommeren en ook geen partner. Dus wat als ik ooit mantelzorg nodig heb? Daar denk ik weleens over na. Ook de vele foto's van kleinkinderen op Facebook kunnen me soms naar de keel vliegen. Geen mama. Geen oma. Het is niet goed of fout. Het is de loop van mijn leven en daar maak ik het beste van. Al blijft het gemis er altijd, het is me echt gelukt om weer gelukkig te zijn." ■

Meer weten?

Kijk op: www.alleenenongewenstkinderloos.nl.

OOK IN DEZE RUBRIEK?

Vind jij jouw kind ook extra bijzonder? Mail een korte toelichting wat jouw kind zo bijzonder maakt naar redactie@mijngeheim.nl o.v.v. 'Bijzonder kind'